

Rupert Brito Garcia neixia a Barcelona un 19 de gener del 1940. Nat al sí d'una família senzilla i modesta fill de pares treballadors, la seva infància passà per les dureses d'una postguerra difícil i incòmode. Això no obstant, la seva curiositat innata ben aviat va ser despertada per la "natura": les ciències naturals començaven a ser el "leitmotiv" de la seva vida. Acabats els estudis primaris, estava decidit a seguir estudiant. Malgrat tot, no contava amb el recolzament de la seva família: a casa seva no volien que estudiés. D'aquesta manera, Rupert Brito, tenaç i convençut del que volia, es veié obligat a treballar i estudiar a l'hora: a treballar per a poder estudiar. També aquesta esdevindrà una de les característiques de la seva vida: lluny de tenir "dedicacions exclusives" ha estat un home que sempre ha fet varies coses a l'hora, que sempre ha fet córrer diferents assumptes al mateix temps: la seva vida girava a l'entorn de l'estudi, però això no l'impedia de ser un gran afeccionat a la fotografia i a la lectura, a estar al corrent de l'activitat socio-política i a ser un "sardanista" de primera. Així doncs, primer treballant de mecànic (ofici que era el que als seus pares els hagués agradat que fés), llavors treballant a la telefònica, Rupert Brito seguí estudiant tal com era el seu desig. Estudiava de dia i treballava de nit a la companyia telefònica. I tot això mancant-li el recolzament moral de la seva família. Fou així com cursà, ajudat a partir del 1961 per varies beques, els estudis de batxillerat i els de geologia, disciplina en la que es llicencià l'any 1966. Fou llavors que es casà amb Françoise i passà a donar classes a diferents centres d'ensenyament de Barcelona, entre ells el Liceu Francés. L'any 1967, emperò, obtingué una beca del govern francès per anar a estudiar a Montpel·lier, França. Allí fou on s'especialitzà en polinologia (estudi del polen fosilitzat) i paleontologia.

Malgrat que la beca tenia una durada de dos anys els esdeveniments polítics del conegut "maig del 68" francès l'impidiren d'aprofitar el segon any de la beca. Així fou que retornà amb la seva esposa a Barcelona, on entrà de professor ajudant de paleontologia a la Universitat de Barcelona, on treballà al costat del professor Crusafont. L'escàs renumeraçament econòmic del seu càrrec l'obligava, emperò, a donar classes a d'altres centres barcelonins.

LA SEVA VINGUDA A LA ROCA

Fou aquesta mateixa precarietat econòmica la que el decidí, l'any 1975, a traslladar-se a La Roca del Vallès per donar classes a l'escola Sant Jordi. Hi romangué fins l'any 1979, any en que, per oposicions aconseguí una plaça a l'Institut Roser Pujades de Granollers. Institut què deu gran part de la seva reestructuració i redreçament a la tasca de Rupert Brito que, després de passar per diferents càrrecs (secretari, cap d'estudis, ...) assolí el de director. Finalment, l'any 1983, ja catedràtic d'institut, es traslladà a La Garriga on hi impartí classes fins enguany.

ESPECIALISTA EN ENSENYAMENT DE 1er I 2on GRAU

Després de la seva llarga experiència ensenyant alumnes d'EGB i BUP, Rupert Brito havia esdevingut

un veritable especialista per a aquests nivells d'ensenyança. A ells pensava dedicar i dedicava la seva tasca docent. Deixant, doncs, una mica de banda el treball d'investigació i especialització després de la seva estada a la Universitat de Barcelona, consagrava els seus esforços a la divulgació científica. En aquest sentit, des de l'any 1972 formava part del consell de l'editorial Vicens-Vives per a llibres de ciències naturals i participava en l'elaboració de totes les obres de la dita editorial des de 3er. d'EGB fins a BUP (inclòs). No obstant això, compaginava la seva tasca docent i divulgadora amb treballs sobre la natura al Vallès i a La Roca.

AFICIONS

Home curiós Rupert Brito era un científic, i la curiositat ha estat sempre el motor de la ciència, metí culós i en extrem ordenat i organitzat, tenia especial afició per la fotografia. Havia elaborat diverses col·leccions de diapositives de roques i flors de la natura vallesana, material que utilitzava per a l'ensenyament, els qui l'hem tingut de professor sabem bé que les seves classes eren entrentigudes, interessants, amenes i participatives.

Una altra afició que el caracteritzava era la compra i lectura de llibres antics dels quals la seva vivenda i despatx n'estaven -i n'estan- plens.

Així mateix, des de petit havia sentit especial predilecció per una dansa: la sardana. Sempre havia estat en colles sardanistes i sempre, al llarg de tota la vida, havia recolzat amb la seva dedicació tot el referent a aquest significat símbol català. I La Roca no en fou una excepció: formava part de la junta de l'Unió Sardanista del nostre poble que, per altra part li va retre un petit homenatge en l'acte de clausura dels cursets de sardanes d'enguany (vegeu article corresponent en la secció "noticiari").

I en fi, mai havia deixat d'estudiar. L'estudi; la seva gran afició. En ell, l'etimologia d'aquest mot ("studium" significava originàriament "afició", "oci", ...) havia retrobat el seu ple significat.

Tot plegat el convertia en un home de conducta coherent i exemplar, en una persona de cultura vasta i rica, en un ciutadà modèlic. Per això mateix la seva desaparició malahurada és una gran pèrdua.

LA ROCA I EL VALLES

Tampoc escapava a la seva atenció el desenvolupament de la vida del poble en el que des del 1975 vivia: La Roca. Integrant de l'Associació de veïns La Roca-centre i de l'Unió Sardanista, seguia l'activitat política i social del nostre poble i es preocupava darrerament i de forma especial per temes ecològics i de conservació de la natura. En aquest sentit, formava part d'una campanya iniciada no fa massa pel Museu de Granollers per tal de salvar la fauna i flora del Vallès. En especial, Rupert Brito dirigia els seus esforços per a "salvar" les riqueses ecològiques del riu Mogent (vegis article publicat a Roquerols, núm. 8, maig del 1985), punt sobre el que havia mantingut diverses conversacions amb el nostre batlle, el qual, segons ha pogut saber Roquerols, estava plenament disposat a recolzar el projecte de "salvació" del Mogent.